

ř .zák., ale poddlužník má své bydliště ve Zlíně, jest dle řu 18 čís. 3 ex. ř. ve znění novely o úlevách soudům (cís. nař. ze dne 1. června 1914, čís. 118 ř. zák.) okresní soud ve Zlíně k vyřízení zmíněné exekuční žádosti místně příslušným.

Čís. 5387.

Předpis řu 364 b) obč. zák. vztahuje se pouze na vlastníka pozemku a nelze ho rozšiřovati na osoby, které na příkaz vlastníkův a v jeho zájmu pracovaly na jeho pozemku.

Pokud nelze činiti stavitele zodpovědným za škodu, již utrpěly při stavbě sousední pozemky.

(Rozh. ze dne 21. října 1925, Rv I 980/25.)

Z příkazu eráru jakožto vlastníka pozemku sousedícího s domem žalobkyně, budovali stavitelé M. a N. na pozemku dům, při čemž byla půda prohloubena tak, že na domě žalobkyně vznikly trhliny. Žalobě proti oběma stavitelům a eráru o náhradu za znehodnocení domu vyhověl procesní soud první stolice jen ohledně eráru, ohledně stavitelů ji zamítl. Odvolací soud k odvolání žalobkyně napařený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Škoda na domě žalobkyně vznikla tím, že sousední, spolužalovanému eráru náležející pozemek byl při stavbě, prováděné na příkaz eráru oběma prvními žalovanými na hranicích prohlouben takovým způsobem, že stabilita domu byla na čas porušena, v jeho zdivu povstaly nové trhliny, a staré trhliny se rozšířily. Že takové prohloubení erárního pozemku bylo protiprávní, o tom nelze vzhledem k zákazu řu 364 obč. zák. pochybovati a došlo také v odsouzení eráru k náhradě škody náležitého právního posouzení. Mylný jest však názor dovolatelčin, že jsou za prohloubení pozemku dle řu 364 b) obč. zák. také ještě zodpovědni oba stavitelé, poněvadž oni to byli, kdo pozemek prohloubili. Třebaš to v samém textu řu 364 b) obč. zák. není výslovně řečeno, plyne přece z jeho zařazení ve všeobecném občanském zákoníku pod odstavec jednající o obmezení práva vlastnického vůbec a ve prospěch sousedů zvláště, že se vztahuje na vlastníka pozemku a že nemůže býti rozšiřován na osoby, které na příkaz vlastníkův podle jeho příkazu a v jeho zájmu pracovaly na jeho pozemku, neosobující si při tom na pozemek žádného práva. Zodpovědnost těchto osob může býti posouzena jenom podle všeobecných právních pravidel o povinnosti k náhradě škody, ř 364 b) obč. zák. ani podle svého doslovného znění, ani podle svého zařazení a smyslu se na ně nevztahuje. Proto závisí rozhodnutí sporu ohledně prvních dvou žalovaných výhradně na otázce jejich vlastního zavinění, a jsou bezpředmětny všechny vývody, kterými se snaží dovolatelka svůj nárok dovoditi přímo z řu 364 b) obč. zák. a z jeho souvislosti s řem 364 a) obč. zák. Podle srovnalého skutkového zjištění

nížších soudů, založeného na důkazech svědeckých a posudku znalců, provedli oba žalovaní stavitelé převzaté dílo, novostavbu domu, na sousedním pozemku, odborně, bezvadně a se šetřením všech možných opatrností, nelze jim tedy vytýkati ani porušení obyčejné bedlivosti dle §u 1297 obč. zák., ani nedostatek pozornosti neb znalostí, jimiž byli jako odborníci povinni dle §u 1299 obč. zák. Tím jest otázka jejich zavinení rozřešena v neprospěch žalobkyně a padá žalobní nárok. Pokud žalobkyně napadá právě uvedené skutkové zjištění, tvrdíc s hlediska §u 503 čís. 2 a 3 c. ř. s., že posudek znalců trpí vnitřními rozpory a že odvolací soud nepřihlížel k jeho některým jednotlivostem, neprovádí takto uplatněné dovolací důvody po zákonu, nýbrž brojí jimi zakrytě proti ocenění provedeného důkazu odvolacím soudem, což však jest v dovolacím řízení nepřípustno. To platí jmenovitě o výtce, že odvolací soud nevzal náležitého zřetele na udání znalců, že částečné podkopání štítové zdi a klid práce od 30. dubna do 2. května 1923 nemohly míti na štítnou zeď povážlivého vlivu. Mylně spatřuje dovolání rozpor mezi zjištěním, že stavitelé provedli své dílo bezvadně a odborně, a posudkem znalců, že mělo býti při stavbě uváženo zvětšení tlaku, kterým bude stará štítová zeď po podkopání a zatížení druhým patrem působiti na dům žalobkyně. Žalovaní stavitelé převzali stavbu na základě hotových plánů, ve kterých bylo s použitím staré štítové zdi počítáno, jejich právní povinností bylo jenom provésti novostavbu bezvadně a odborně podle těchto plánů, takže se nepotřebovali vůbec starati ani o vliv, jaký bude míti provedení novostavby na sousední dům, ani o vzájemná práva a povinnosti obou sousedů, komplikovaná v tomto případě tím, že štítová zeď pro novostavbu byla postavena svého času právě majitelem sousedního domu. Starosti tyto byly věci stavebníkovou a stavitele, který vypracoval plány, nikoliv žalovaných. Z §u 1299 obč. zák. by mohla býti leda odvozována jejich povinnost, by upozornili stavebníka na nebezpečí, hrozící sousednímu domu prováděním stavby podle uděleného jim příkazu a schválených plánů, ale i této povinnosti byli sprostěni tím, že prováděli stavbu za odborného dozoru stavebníkovy, vykonávaného stavebním ředitelem ing. S-em a stavebním radou K-em. Zodpovědnost, kterou žalovaní stavitelé převzali podle stavebních podmínek za bezpečnost základů a za škody způsobené při provádění novostavby na sousedních budovách, zavazovala je jenom vůči eráru, nikoliv také přímo vůči žalobkyni, a byla mimo to v podmínkách samých obmezena jenom na případy nešetření potřebné opatrnosti a bezpečnostních pravidel, dále zlomyslnosti dělníků a zaměstnanců, takže na vady plánu stavebního se nevztahovala a pro rozhodnutí sporu jest bez významu.

Čís. 5388.

V tom, že nastalo zvýšení dopravních sazeb na říšskoněmeckých drahách, jež bylo lze předvídati vzhledem k poklesu německé marky, nelze spatřovati nepředvídatelnou náhodu ve smyslu §u 1447 obč. zák.

Dlužník nemůže se dovolávat poklesu francouzského franku, jenž nastal v době, kdy byl již v prodlení.

(Rozh. ze dne 21. října 1925, Rv I 1122/25.)